

ligere til den af det ærede Medlem udtalte Forhaabning om, hvad der kan ske i Fremtiden. Denne Udtalelse falder jo for øvrigt sammen med Justitsministerens Udtalelse, idet han nemlig ogsaa haabede, at der ved fortsat Forhandling kan naas et Resultat. Ogsaa jeg ønsker, som sagt, at dette maa ske, og da den Side, hvortil jeg hører, og som jeg stemte sammen med, da Sagen sidst forelaa, staar paa et virkelig frisindet Grundlag, er det mit sikre Haab, at det en Gang maa slaa igennem. Det forholder sig nemlig ikke saaledes, som det ærede Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) udtalte, at det foreliggende Forslag vil Frihed. Det er, som jeg sagde i Fjor, en Tvangslov. Kun ved den fakultative Ordning naa vi Frihed for Individerne. Det lader sig jo dog ikke benægte, at en stor Del af det danske Folk, baade Mænd og Kvinder, er absolut mod det tvungne borgerlige Ægteskab. Det er en Kendsgerning, der fik Udtryk i de Adresser med henad 70,000 Underskrifter af Medborgere og Medborgerinder, der indkom hertil. Det er endnu ikke lykkedes nogen at overbevise mig om, at dette Forslag vil Frihed. Men det vilde derimod det, som Flertallet stemte for i Fjor. Naar det ærede Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) yderligere pegede paa, at de religiøse Følelser ikke maa krænkes hos Folkekirkens Medlemmer, er det ganske rigtigt, men naar han samtidig pointerede, at Præsten staar som Statens Tjener, maa det ikke overses, at han ogsaa er Guds Tjener i Menigheden, og jeg personlig hylder den Regel, at man bør lyde Gud mere end Mennesker. Det, der er sket ved den meget omtalte Højesteretsdom, er netop det, at der i dette Tilfælde er fastslaet, at man bør adlyde Gud mere end Mennesker. — Men der er, som sagt, Vanskelighed ved Sagens Ordning, det indrømmer jeg, og jeg vil gerne medvirke — og det føler jeg mig overbevist om, at hele den Side, hvortil jeg hører, ogsaa vil — til, at vi kunne faa en Ordning af dette Forhold. Den højtærede Kultusminister udtalte sig i Fjor her i et gammelt Vers saaledes: „De slet mig forstode, som ej med det gode bød Sjælen til Gæst. Med Stang og med Tøjle, med Baand og med Bøjle man gør ingen Fest.“ Jeg mener, at det passer ypperligt paa det Standpunkt, Forslaget indtager. Man gør ingen Fest med en Lov som den. Fest skulde der gerne være ved enhver Brudfærd, men det vil blive smaat med Fest, naar Kirkedøren lukkes for dem, der gerne ville ind ad den for at staa der i et af de

højtideligste Øjeblikke i Menneskelivet; og det staar fast, at vi faa Tvang med Hensyn til ikke at maatte komme ind i Kirken ved Ægteskabets Indstiftelse.

Jeg vil derfor haabe, at Lovforslaget vil blive ændret i samme Retning og til samme Skikkelse, som det fik i Flertallets Affattelse i Fjor her i dette høje Ting. Men jeg tilføjer og gentager, at jeg, og jeg tror ogsaa mine Meningsfæller, ville strække os saa vidt, som det paa nogen Maade er muligt med den Opfattelse, jeg her har tolket, som Grundlag.

Steffensen: Jeg indtog jo et noget særligt Standpunkt til dette Lovforslag, da det var til Forhandling i Fjor, og jeg ser, at der i det nu fremkomne Forslag for saa vidt er taget Hensyn til dette Standpunkt, som det er slaaet fast, at Ægteskabet skal stiftes ved, at de paa-gældende skriftlig erklære sig for Ægtefolk. Jeg fremhævede i Fjor, at denne Ordning har den Fordel, at man hverken lægger Tryk paa Præstens eller paa Øvrighedens Samvittighed; thi det kan jo ikke nægtes, at det Forslag, vi vedtog i Fjor, med Hensyn til Indgaaelse af borgerligt Ægteskab lod det blive ved det gamle, for saa vidt angaar Øvrighedens Pligt til at erklære visse Folk for Ægtefolk, uanset at vedkommende maaske finder det stridende mod sin Samvittighed at anse dem som saadanne.

Men det er ikke blot i den Retning, at dette Forslag har et stort Fortrin. Ogsaa en anden meget heldig Egenskab har det. Det er med Hensyn til Spørgsmaalet om Beviset for Ægteskabs Indgaaelse. Dermed staar det for Tiden temmelig slet til. Beviset skal jo føres ved en Vielsesattest efter Kirkebogen. Men det hænder ikke saa sjældent, at kirkelige Handlinger ikke blive indførte i denne, og saa staar man der, naar man maaske et halvt Hundrede Aar efter ønsker en Vielsesattest. Jeg anser det for overordentlig vigtigt, at denne Mangel bliver afhjulpen. Man maa ikke tro, at den ikke har vist sig; for den har vist sig flere Gange og meget føleligt. Det er saaledes forekommet, at Kirkebogen i en sjællandsk Købstad var saa mangelfuld ført, at man maatte indstævne alle Menighedens Medlemmer for Præsten og to Mænd for at faa oplyst, hvad der var foregaaet af kirkelige Handlinger, men det Bevis, der paa den Maade kom til Stede, maatte unægtelig regnes for at være meget tarveligt. Det er ikke længere siden end i Begyndelsen